

smukkere og humanere, at de udrededes efter Hjælpekasselovens Regler; men det har man ikke villet fra de andre Partiers Side. Vi beklager det, men som Vilkaarene ligger, stemmer vi som sagt for det af Regeringen foreslaaede med Beklagelse af, at man ikke er naaet længere frem i den humane Retning, som vort Parti har ønsket.

Piper: Hjælpekasserne er jo kommunale Understøttelseskasser, der administreres udelukkende ved Hjælpekassebestyrelsernes Foranstaltning. Det er derfor rimeligt, at det i alt Fald i overvejende Grad er kommunale Indtægter, der skal bære disse Kasser oppe. Det havde man ogsaa Øje for, da Hjælpekasseloven blev givet i 1907, idet Statens Tilskud blev sat til $\frac{1}{4}$ Million. Det var Krigstidens Omvæltninger paa saa mange Omraader og de stærke Krav, der da stilledes til Hjælpekasserne, som bevirkede, at Statskassens Bidrag voksede. Nu er vi jo imidlertid i Færd med at regulere adskillige af de Brud, der i Krigstiden blev gjort paa den Ordning, som man paa det ene og andet Lovomraade har truffet under de fredelige Forhold. Derfor maa det ogsaa være Opgaven efterhaanden at reducere det Tilskud, der tilflyder Hjælpekasserne fra Statskassen. Under Hensyn til, at der endnu er betydelig Arbejdsløshed, og at de Love, der er til Behandling i det andet høje Ting, vel ogsaa vil bevirke, at der bliver stillet større Krav til Hjælpekasserne, skal jeg ikke foreslaa en Nedsættelse af Bidraget for i Aar, men anbefale ærede Medlemmer at vedtage Lovforslaget, som det foreligger med et Tilskud paa $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. fra Statskassen.

Veistrup: Statens Tilskud til Hjælpekasserne er jo et aarligt tilbagevendende Spørgsmaal, og det er vel i og for sig ikke saa unaturligt i Kraft af den simple Ting, at Forholdene ændrer sig og ganske særlig i de senere Aar har ændret sig betydeligt fra Aar til Aar. Spørgsmaalet er da, om man ogsaa nu vil tage Konsekvensen af de ændrede Forhold. Jeg indrømmer, at man har gjort det i nogen Grad, men ogsaa kun i nogen Grad. Den ærede Ordfører for Socialdemokraterne nævnte, at der i Folketinget var fremsat et Forslag om at forhøje Tilskuddet til Hjælpekasserne. Og vi for

vort Vedkommende støttede dette Forslag ud fra den Betragtning, at Forholdene er saa vanskelige omkring i de forskellige Kommuner. Det gælder for øvrigt ikke alene Bykommunerne, som vel nok er dem, hvor Trangen er størst, men ogsaa i høj Grad Landkommunerne. Jeg har i hvert Fald erfaret, at i adskillige Tilfælde er Sygekassemedlemmer i Landkommunerne ikke i Stand til at betale deres Bidrag til Sygekassen, og at Hjælpekassen derfor ofte maa træde til og ordne Betalingen af det Kontingent, der paahviler disse Medlemmer. Men naar man nu har, skal jeg sige, stabiliseret Forholdene saaledes, at der gennem en Aarrække er fastsat de $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., som Indenrigsministeren nævnte, saa bliver alligevel Spørgsmaalet, efterhaanden som vi kommer ind i lidt mere rolige Forhold, om man da ikke skulde fastsætte Tilskuddet saaledes, at man ikke hvert Aar behøvede at beskæftige sig med denne Sag. Hjælpekassens Opgave er jo i Virkeligheden den at opsøge Trangen, hvor den findes, og gøre det paa en saadan Maade, at Nøden ikke banker paa Døren, før man overhovedet faar fat i de Mennesker, der skal hjælpes. Det er en midlertidig Hjælp, som det er Hjælpekassens Opgave at yde, og ingen kan være i Tvivl om, at som Forholdene har udviklet sig, er der mange Afløb fra Hjælpekassen. Tidens Vanskeligheder befordrer i meget stor Udstrækning Kravene til Hjælpekassen. Det Beløb, der blev fastsat ved Loven af 1913, 250 000 Kr., var et fikseret Beløb, og det var i Virkeligheden fikseret paa to Maader, dels derigennem, at selve Beløbet 250 000 Kr. var fastsat, dels derigennem, at den Del var fikseret, som kunde tildeles de enkelte Kommuner, nemlig en Trediedel. I Krigsaarene gik man, som Ministeren omtalte, bort fra Bestemmelsen om de 250 000 Kr.; men man bibeholdt den Procent, som var fastsat i Lovens § 13. Det siger imidlertid sig selv, som Forholdene har udviklet sig, at hvis man skulde bevare det Princip, som var fastsat Krigsaarene igennem, nemlig at Tilskuddet androg en Trediedel, vilde det være et mægtigt Beløb, det havde drejet sig om til Hjælpekasserne. Derfor forstaar jeg meget vel, at man ikke er i Stand til at imødekomme det Krav, der fra enkelte Sider er fremsat om fremdeles at yde en Trediedel af, hvad Hjælpekasserne